

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

קא.

עין משפט נר מצוה

א א מיי פכ"ט מהלכות
שנת הלכה ט סג עשין
ט טור ש"ע א"ח סימן
רע"ט:
ב ב מיי וסג טס
טו"ע פ"א מהלכות
רע"ט ספ"א:
ג ג טס ספ"ד (ב) [1]:
ד ד מיי פ"א מהלכות
ז"ת הלכה יג סג
עשין ט טור ש"ע א"ח
סימן טו ספ"א:
ה ה מיי פ"ד מהלכות
תוספת הלכה ט סג
עשין ט טור ש"ע א"ח
סימן רע"ט ספ"א:
ו ו מיי פ"א מהלכות
שנת הלכה ט סג
לפון סה טו"ע א"ח
סימן של ספ"א:

אף ידי קידוש לא יצאו. לאין קידוש אלא במקום סעודה משום
דכתיב וקראת לשנת עונג. כלומר במקום קריאת קידוש
שם תהא עונג:
ולשמואל למה לי קדושי בני בנישאתא. לרז נריך לקדושי
צני כנישתא להוליא כל אותם שאין
להם בני צית שלא ינטרכו לקדש
צניצים:

דאבלו ושתו וגו בני בנישאתא.
וא"ת והא אמרי צפי
צני העיר (מגילה דף כח.) צתי כנסיות
אין אוכלין צפן ואין שומין צפן אע"ג
דאכילה ושחיה של מלוא מותר דלאמרי
צירושלמי שהיו אוכלים שם בקידוש
החדש וגם עכשיו נוהגין לשמות כוס
הבדלה וצריית מילה מ"מ שאינה של
מלוא ושינה אסור ואפי' בשל צבל אין
אוכלין צפן דקאמר התם^א צרינא ורז
אלא צר להבזה שלא היו רוצים ליכנס
צצית הכנסת מפני הגשמים אי לאו
משום דשמעתא צעיל ללותא והא
דקאמר התם צתי כנסיות של צבל על
מנאי עשויין היינו לאחר שחברנו שאין
נוהגין צפן קדושה^ב וי"ל דללו דוקא
צצית כנישתא אלא חדרים שהיו סמוכין
לצית הכנסת^ג קרי צי כנישתא ומשם
דממקום למקום צמד צית כשדעמו
לאכול במקום אחר יש קידוש כו'
אחי ספיר:

אבל במקום אלא במקום אחד ביהא.
פי' מחדר לצית או מצית
לעליה כמו מאיגרא לרעא אכל
מפינה לפינה יש קידוש כי היכי דלא
תשוב שינוי מקום צמקון ולקמן גבי
שינוי מקום דקאמר לא שנו אלא מצית
לצית ומיהו^א שני מקומות צמד צית קרי
ליה מצית לצית ומיהו י"ס דגרסי'
הכא מפינה לפינה כו'^ב:
מעיימו מיד. נראה דהיינו
טעימת לחם כלאמרי
צפ"ג דצבועות (דף כג.) כלאמרי
אינשי ניטעו מיד ואולי ואלכי ושמו

קידוש אלא במקום סעודה. ואם קידש ולא סעד לא ילא ידי קידוש:
ממקום למקום. מצית לעליה לא נריך לחזור ולקדש אם קידש שנת
צצית והלך לאכול בעליה: **דילמא מיטעקרא לנו שרגא.** ולא תכלול
ואפי' אחס הולכים לישן בלא אכילה בקידושא דהכא לא נפקיתו ידי
קידוש^א (היום) לאין קידוש כו': **כל**
מיני דמר. רצה. כחומרי תלת דעביד לקולא
עביד. צר מהני תלת דעביד לקולא
כשמואל: **קולי דרב.** כגון קידוש
לא עביד: ה"ג ורבי יוחנן אמר אף
ידי יין נמי ילאו: אחד שינוי יין.
שהביאו לו יין מחצית אחרת:

רשב"ם

אף ידי קידוש לא ילאו. כדפרשינן
טעמיה לקמיה אין קידוש אלא במקום
סעודה דכתיב (ישעיה נח) וקראת
לשנת עונג במקום שאתה קורא לשנת
כלומר קרייה דקידוש שם תהא עונג
ומדרש הוא. אי נמי סברא היא
מדאיקבע קידוש על היין כדמתיא לקמן
(דף קו.) זוכרנו על היין מסתמא על
היין שצבעת סעודה הוקבע דחשיב:
אין קידוש אלא במקום סעודה. ואם
קידש ולא סעד צלותו מקום לא ילא
ידי קידוש: ה"מ. לאין קידוש אלא
במקום סעודה אלא מצית לצית אכל
ממקום למקום מצית לעליה א"כ
לחזור ולקדש: **איטעקרא ליה שרגא.**
נפל הנר וככה קודם שאל: **לצי גנא**
דרצה כרי. צית חופת צנו שהיו שם
נרות דולקין צצית השמחה: **מר.**
רצה: כי הוה מקדש. ואנו רוצין
היינו ליפטר משם וליך לציתנו:
דילמא מיטעקרא לנו שרגא. ולא
תכלול ואפי' אחס הולכים לישן בלא
אכילה בקידוש דהכא לא נפקיתו ידי
קידוש כו': **כל מיני דמר.** רצה:
מטיין מצגד צבג. מתירין צצית של
טלית זו וצומיין אותם לטלית אחרת:
מדליקין. מנר חנוכה לנר אחרת של
חנוכה וא"כ להלית צנר אחרת שאינה
של חנוכה: **והלכה כר"ש בגרייה.**

גורר אדם מטה כסא וספסל כו' דדבר שאין מתכוין מותר. והני ג' מיני
פלוגתא דרב ושמואל בצמה מדליקין (שבת דף כג.) וכולהו עביד רצה
כשמואל דמיקל והכא אפאי עביד כשמואל להנריך קידוש במקום
סעודה הואיל וכל מיני עביד כרז צר מהני תלת. ומשני כחומרי דרב
עביד צר מהני תלת דעביד כשמואל לקולא^א וכגון קידוש דקולי דרב
לא עביד ואע"ג דמתיא (עירובין דף קו:) העושה כחומרי צ"ש כקוליהון
וכחומריהון כו' הא קי"ל^ב ה"מ היכא דסתרן אהדיד כגון כמה חסרון
בשדרה כו' ואמר שמואל וכן לטריפה דחומרך דהתם קולא הוא הכא
וקולא דהתם חומרך הוא הכא. ומהכא שמעינן דהלכתא כשמואל דאין
קידוש אלא במקום סעודה. והמקדש לאחרים חוץ מציתו נראה צעני
שאין נריך לטעוד שם שאפילו לא סעד שם ילאו צני אותו הצית
לדלדוהו הוי מקום סעודה: ה"ג ורבי יוחנן אמר אף ידי יין נמי ילאו.
שאין נריך לחזור ולצרך על היין שצמוך הסעודה שהרי לא הסיח
דעתו ציליתו מזהכ"כ שעדיין דעתו לאכול ולשתות צציתו: אחד שינוי
יין. שהביאו לו יין מחצית אחרת יש לו טעם משונה או גרוע או
משובח אין נריך לצרך שנית על היין. אכל הטוב והמטיב מיהת מצרך
אם משובח מן הראשון כלאמרי צברואה (ברכות דף נט:) אמר רב יוסף
אמר רבי יוחנן אע"ג שאמרו שינוי יין אין נריך לצרך אכל אומר הטוב
והמטיב שינוי יין היינו מחצית אחרת כלאמרינן צברכות ירושלמי
צברק כילד ריחין^א על כל מצית וחצית שהיה פותח היה ממכר אלא צר רב ונא
היה מצרך ואמר רבי יחזק צשם רבי אומר צרוך הטוב והמטיב:

דיין חדש וישן נריך לצרך לפי שהישן טוב מן החדש אכל שינוי יין סתם אין נריך לצרך כיון שאין ידוע שהשי משובח מיהו עובדא דבתר
הכי פליג עליה דקאמר דעל כל מצית וחצית מצרך מה היה מצרך רבי יחזק צשם רבי צרוך הטוב והמטיב משמע בכל ענין אפילו
משובח לבישא מיהו יש לחמות שהיה מצרך לפי שלא היה מכיר^א אכל אם ידוע שהשי גרוע לא ונראה דאפילו השני גרוע מצרך דעל ריבוי
יינות הוא מצרך ובלבד שלא יהיה האחרון רע יותר מדאי שאין יכולין לשתותו אלא מדוחק ונריך לצרך הטוב והמטיב צין צשעת סעודה צין
שלא צשעת סעודה ויחד אין נריך לצרך אי ליכא אחרינא צדיה דמוכח צברואה (סו) דוקא ציין מצרפין לפי שצבולו כרמיהון צדמיהן של
ירחאל והטוב שלא חרמיהו והמטיב שניתנו לקבולה^ב וישין תוספות צברכות נט: ד"ה הטוב:

(א) שנת כב. מ. מנחות מה; (ב) [שם שנת טו: מו: זילא
כג: תוספתא ד"הא ספ"ג], (ג) ח"מ מ"ד (ד) [עירובין
א. דף קמ: טו: ו] כ"ה
למא: ומיהו,

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה והלכה
כ"ש וכו' כשמואל לקולא
בקולי דרב כגון קידוש
לא עבוד ואפי' דמתיא
העושה כ"כ"ש כ"ל
ומצינן כחומרי נמחק:
(ב) תוס' ד"ה ורבי יוחנן
וכי דפרשינן לעיל. נ"כ
צמתינן ד"ה לא נפקיתו:

מוסף רש"י

כל מיני דמר. רצה צר
מנמי (שבת כב.). מתירין
מבדל לבד. להטיל צצית
מטלית יין לטלית מטה
ובמנחות (מ"א) משה
טעמא דמנחן דאפי' (שבת
כ"ב.) מנר לנר. דמטה
(ס"ג.) והלכה כר"ש
בגרייה. דלאמר דרב
שאין מתכוין מותר ואפי'
דקעביד חרין והוי מולתה
דחורס או צונה ומשום
דהילכתא כרז צציתו
בטלית הש"ס צני מנמי
תלת. נקטינא גבי הדדי
(שם.)

מוסף תוספות

א. וניששו מן מה
שיצו לבד פקולות ראש.
תוס' צ"ג א: אבל בשבועין
אין נתיא מועיל. תוס'
ר"פ. ב. ואידי דשינוי
לבי כנישתא. תוס' הר"ש.
ג. דמשמע אפי' בבית
אות. ט. ד. ומטפס היה
מבדל על כל אחד שמו
משובח הוא. תוס' צברכות
נט: א. והטוב לירדיה
והמטיב לאחרני. תוס'
ר"פ. ו. ולכן נתקנה על
היין שהוא ארום כמו דם
ועוד וכו' בצברות כרמיהון.
ס.